

[Astrid Skjoldbo.]

tis forslag, er lidt bedre end regeringens oprindelige forslag, betegner det dog en betydelig forringelse i forhold til den ordning, vi har i dag.

Jeg tror ikke, denne lov vil få nogen lang levetid, og bestemmelsen om, at den skal revideres inden to år, kunne tyde på, at regeringen deler dette synspunkt.

Efter min opfattelse er skolebespisningen i første række en ernæringshygiejnisk foranstaltning, men i anden række er den et socialt gode for mange små hjem, som gennem den får et velkomment tilskud til afholdelsen af de ret store omkostninger, der er forbundet med at have børn. Den er et led i familiepolitikken.

Et lands bedste aktiv er en sund ungdom, og det aktiv har vi ikke råd til at forringe. Jeg beklager, at man ikke i dag har kunnet samles om mit partis ændringsforslag, som det har stillet i det andet høje ting, men som forholdene nu er kommet til at ligge, må jeg anbefale, at man stemmer for lovforslaget, således som det er vedtaget i folketinget.

Esther Malling Pedersen: Forslaget til lov om skolebespisning er mod sædvane denne gang blevet fremsat i det andet høje ting med det ikke helt usædvanlige resultat, at der overhovedet ikke er levnet landstinget nogen som helst tid til at behandle dette dog ret vigtige spørgsmål. Jeg ser under disse forhold ikke nogen grund til at komme nærmere ind på hele sagen, så meget mindre som jeg tidligere flere gange her i tinget har haft lejlighed til at præcisere venstres principielle stilling til spørgsmålet. Vi sluttede op om skolebespisningen, så længe den var en social foranstaltning, sat i gang for at hjælpe de dårligt stillede hjem gennem en bespisning af børnene i de vanskelige vinter måneder. Men vi har været imod den generelle skolebespisning, som, kan man godt sige, er med til at skabe den mentalitet, som vi for vort vedkommende betragter som yderst uheldig, en mentalitet, hvorefter det anses for rimeligt, at mere og mere af pligt og ansvar — men selvfølgelig også af ret og myndighed, for de to ting følges ad — lægges fra hjemmene over til det offentlige. Vi mener i alt fald, at den opvoksende slægts ernæring ikke kan blive en samfundsopgave længere end dertil, hvor hjemmene ikke selv er i stand til at varetage opgaven.

Som sagt, jeg finder ingen grund til at komme nærmere ind på hele spørgsmålet, men kan blot slutte med at sige, at mit

parti ikke mener at kunne medvirke til gennemførelsen af lovforslaget i den form, det har fået i det andet høje ting, og at vi vil henstille, at man afholder sig fra at stemme.

Bouet: Igennem årene har mit parti vist interesse for, at skolebørn kunne få et måltid mad på skolen, og vi har særlig tænkt på de hjem, hvor man havde vanskeligt ved at skaffe børnene et ordentligt måltid mad. Vi anerkender, som man sikkert gør fra alle sider, at det for samfundet er af største betydning, at den opvoksende slægt er så stærkt og solidt udrustet som muligt, både hvad angår kundskaber og i fysisk henseende, altså på sundhedens område.

Jeg ved nu ikke, om det er rigtigt, hvad den ærede ordfører for socialdemokratiet sagde, at børnene er blevet kønnere, det tillader jeg mig at sætte et spørgsmålstejn ved, men de er nok blevet sundere, og det var også hensigten med loven.

Vi er også gået med til at udstrække skolebespisningen til at omfatte alle børn uanset forældrenes økonomiske forhold ud fra den betragtning, at hvis det kun var de fattigste, der kunne spise på skolen, ville man måske derved sætte et skel mellem børnene, og vi ved, at ingen kan være så ubarmhertige mod hinanden som netop børn.

Det har stadig været frivilligt, om forældrene ville lade deres børn spise på skolen eller ej og i de første år var antallet af børn, der spiste på skolen, også ret beskedent, hvilket viser, at forældrene i det store og hele gerne ville sørge for deres børn selv. Men efter at man er ophørt med at skulle aflevere smørmærker, er antallet steget ganske voldsomt, og vi ved, at udgiften til skolebespisning i finansåret 1949—50 har andraget 11,3 mill. kr. Naturligvis kan vi godt forstå, at man med de voldsomme prisstigninger på levnedsmidler bliver ved med skolebespisningen, når man nu engang er begyndt på den, men det er dog et spørgsmål, om det er naturligt og rimeligt at bevare bespisningen i så stor udstrækning, som det er tilfældet nu.

De udgifter som bespisningen medfører, tynger, som det før blev sagt, meget hårdt på kommunerne. Såvidt jeg husker, har Københavns kommune, som ikke har noget særlig strålende budget, men som har store vanskeligheder med at klare sig, en udgift på mellem 5 og 6 mill. kr. på dette område. Jeg føler mig derfor også overbevist om, at mange af kommunerne, også